

"הוא לא נרתע, קפץ על הרכבת ונתקלה עלייה עד שהקטר הבין שאין לו ברירה אלא לעצור"

שלא הכר אותו היה יכול להסביר שהם ילדיו, כוה הוא היה כל השנים, מסור לתלמידים עד הסוף, لكن אהבו אותו כל כך.
"בימי המוסד בפרשבורג הוא היה בסך הכל בחור בן 17 אבל הלב והמוחות שלו, שהיו יכולים רק נתינה לזרת, לא יכולו לעמוד בסבלם של הילדים היתומים הללו שנגע ללבו. הם היו בוכים בלילות, חלקים אהוו חרדות, מתחפשים את האבא והאמא שאינן. והוא, ליל-לילה היה יושב לצדדים, מיטיב את השמיכה של גוף ומוגיע אותם מפחדיהם, מוגעוגעים הבלתי נגמרים להורים ולמשפחה שלעולם לא יראו עוד. היה מהבק ומלטף, מספר סיפורים ומ"ש שורד שירי ערש, מרגיע את הילדים ובפתחם להם שהעתיד יהיה טוב יותר. לא פלא שהם כל כך נקשרו בו".

"אצל הרוב גrinولد כל אחד מאלפי התלמידים היה כמו בן יחיד".

טוב, כך חשבתי, אבוי נחרד מאד אבל שמר על ארשת פנים שלווה. הוא רק אמר לי דבר אחד שלא יכולתי לסרב לו: 'בוא נשאל את המורה צבי, מה שהוא יגיד ומה שנעשה?' אני שהייתי קשור מאוד בצבי ואהבתו אותו מאוד, לא יכולתי לסרב להצעה, קיוויתי שאשכנע גם אותו והכל יהיה בסדר.

"צבי ידע איך לדבר אליו, הוא נגע לי לבן ואנת לנו מי מונת. האם אתה רוצה להיראות כמו אבא שלך, עם כיפה ופאות, או שאתה רוצה להיות יולנגי?' אמר ודבריו נוקבים קרעו את בדרכם. הוא לא חשבתי לעזוב את הדת, רק רציתי ליבי. אני לא חשבתי לעזוב את הדת, רק רציתי לעשות קצת חיים. הוא תיאר לי בצעבים חיים את השושלת המפוארת של משפחתי, איך כל הדורות מביטים עלי כתעת בדאגה לדראות האם אני משכך את המורשת ובוחר בדרך הנכונה, הוא הצליח לועז אותי עד שהחלמתי נחרצות שאני נשאר בפרשבורג, את צבי אני לא יכול לעזוב, והנה התנזהה לפניו, אני לא מעוני בח' באופן אישי וניהל מולי מסכת שכנוועים כבדה עד שנגעתי. הדברים שלו נראו לי היגיינים, אני היתי נרא, מה היה קורה עם כל הדור שוכתי לחקים?"

לחיו של האיש נשפטות דמעות. הוא יוצאת, מותיר את הבנים האבלים המומים ונרגשים. "דענו תמייד", אומרם לנו בני המשפחה, שהוא היה קשור לחניכים שלו כמו אב לבן, מי

אבר תפאה

הילד הירושלמי שניצל מהקיבוֹץ, השיעור התל אביבי שלא בוטל, וחגיגות בר המצווה לבני הגברים • אלף תלמידים מכל חלקי הארץ באו השבוע להיפרד מהמחנן המיתולוגי הרב מרדי צבי גרינולד ז"ל - המ chanuk שלא שכח אף תלמיד וגם אחורי חמישים שנה החיצב בכל חתונה עם לבוש חסידי ירושלמי ודאג להם כמו אב לבנים יהודים • שעה מרגשת בבית האבלים

יהודית רוסט

והחל את הסיפור מתחילה: "היה זה בשנים הראשונות שלי בארץ ישראל, לאחר השואה הנוראה. אבוי, שלא יכול היה לטפל بي לבדו, הפיקד אותו בבית יתומים של ישיבת פרשי" בוגר, שם נקשרתי באחד המדריכים הבולטים והמוסרים שהיו במוסד, שמו היה צבי גרינולד. לא היה ביןינו פער גער גילים אמיתי, הוא היה מכוגר ממנני בחמש שנים בלבד, אבל הוא היה מקור סמכות וכוח כמו של אב מגור ומנוסה. נקי שרתי בו כמו כל התלמידים האחרים, שרוכם היו יתומים, הוא אהב אותנו ואנחנו החווינו לו של הרוב גrinولد, שעיסוקו בחינוך התפרש על פני יובל שנים, גם לאחר שיצא לפנסיה המשיך לשמר על קשר עם כל אחד ואחד אלפי תלמידיו, שגמלו לו השבוע כבוד אחרון.

לכל אחד סיפור איש משלה, ייוזמי ומרגש. אצל הרוב גrinولد כל אחד היה כמו בן יחיד וכל אחד היה בטוח שהוא שואן לרביבו מכל חילקי הארץ, סייפרו יותר מכל על דמותו רבת האנפין של הרוב גrinולד, שעיסוקו בחינוך התפרש על פניו יובל שנים, גם לאחר שיצא לפנסיה המשיך לשמר על קשר עם כל אחד ואחד אלפי תלמידיו, שגמלו לו השבוע כבוד אחרון. כל אחד סיפור איש משלה, ייוזמי ומרגש. אצל הרוב גrinولد כל אחד היה כמו בן יחיד וכל אחד היה בטוח שהוא שואן לרביבו מכל חילקי הארץ, סייפרו יותר מכל על דמותו רבת האנפין של הרוב גrinולד, שעיסוקו בחינוך התפרש על פניו יובל שנים, גם לאחר שיצא לפנסיה המשיך לשמר על קשר עם כל אחד ואחד אלפי תלמידיו, שגמלו לו השבוע כבוד אחרון. כל אחד סיפור איש משלה, ייוזמי ומרגש. נחים אין כספם את הילדים ליום טויל ותו לא, נחים אין כספם את הבני או ליל הסכנה והסכימו להצעה, וכי מה כבר יכול ל��ורת בטויל של יום אחד? אנחנו, ילדים קטנים שלא בחרו סופית בדרכם. הוא לא חיכה שישאלו אותו מה שבין האבלים ומה מה נסגרו בידיו המודרכים הילונים ליום שלם. נסגרו - מהרגע שבו דבר אחד האבלים וממנו יכול היה לדבר - התישב במרכו המנחים והחל יורה בלהט את אשר על ליבו.

"אני תלמיד של הרב צבי", פתח בשורה שני שמעה השבוע בבית אלפי פעמים, "כמו שאתם רואים אותו, עם הלבוש הירושלמי, אני בגיל אחד והדר עצרה לרגע את השיח שבין האבלים למי-חמיים. הוא לא חיכה שישאלו אותו מה מה פשרו - מהרגע שבו דבר אחד האבלים וממנו יכול היה לדבר - התישב במרכו המנחים והחל יורה בלהט את אשר על ליבו. אני תלמיד של הרב צבי", פתח בשורה שני שמעה השבוע בבית אלפי פעמים, "כמו שאתם רואים אותו, עם הלבוש הירושלמי, אני בגיל אחד והדר עצרה לרגע את השיח שבין האבלים למי-חמיים. הוא לא חיכה שישאלו אותו מה מה פשרו - מהרגע שבו דבר אחד האבלים וממנו יכול היה לדבר - התישב במרכו המנחים והחל יורה בלהט את אשר על ליבו. אני תלמיד של הרב צבי, אם לא הוא מי יודע היכן הייתי היום, אני מצטמר לחשוב על השבט של למלעה מהמא נכדים וננים כן ירכו בלב עין הרע, אבל כל אלה היו יכולים להיות חילונים גמורים. רק דבר אחד היפריד בי לקיבוץ, לדבר הזה קראו הרוב צבי, אם לא הוא מי יודע היכן הייתי היום, אני מצטמר לחשוב על השבט המפואר שהקמתו בח' באלול היה יכול להיות היבתית ואמרתי לאבוי "בחזרה מהטהיל באתי הביתה ואמרתי לאבוי שככלו היה יכול לחייב שום יהיה לי הרבה תורה והמצוות לולא הרוב צבי ז"ל". האיש השתקן מעט, רק נשימה ארוכה